

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scinteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 96 (552) * miercuri 28 noiemb. 1956 * 4 pag. 15 bani

„Cînd vor ei...”

Acum cîteva zile, la sfîrșit de trimestru, în școlile noastre s-a făcut prima numărătoare a... bobocilor. Adică s-a văzut cine și cum a învățat timp de peste două luni; dacă a tras sau nu chiulul de la ore și, în general, dacă a învățat ceva.

Acest lucru s-a petrecut și în clasa a VI-a A, de la Școala medie nr. 2 din Giurgiu.

...Președintă a detașamentului de aci e Carmen Tănase, o fată bună și la învățătură și la disciplină. La fel sînt și Mariana Feti și Diana Gagiu; în dreptul numelui lor, în catalog, n-ai să afli măcar un singur trei, nu mai vorbesc de note mai mici...

Dar în detașament au fost și pionieri care tot trimestrul nu și-au mai văzut capul de „treburi”—bineînțeles, de treburi care nu erau legate cu nimic de învățătură. Și iată-i că acum, la spartul tîrgului, s-au trezit că nu-și mai pot vedea capul de... note 2 și 1. Vreți poate un exemplu de astfel de „boboc” pierdut pe drum? Iată-l pe Toma Popescu; numai la rusă, din cauză că nu și-a făcut lecțiile, a primit patru 1 și patru 2. Dar trebuie să amintesc că Popescu a primit și un 3 — la lucrarea trimestrială!

„Ei, veți spune, păi nu-i băiat prost... Cînd vrea el, învață!” Da, învață! Dar de ce să nu vrea totdeauna? De ce Marin Moise, Cornel Pădeanu și alți vreo doi nu vor să învețe mereu?

Dacă ei s-ar fi străduit la timp, acum, la sfîrșit de trimestru, clasa a VI-a A n-ar mai fi avut nici o supărare, deoarece toți ar fi fost fruntași sau cel puțin fără note sub orice nivel...

Ceilalți pionieri din detașament nu prea s-au omorît cu firea să-i ajute mai îndeaproape pe codași, să-i certe și — la nevoie — să-i oblige să învețe. Carmen Tănase, ca președintă de detașament, s-a gîndit că nu-i ajunge timpul și pentru acest fel de lucruri. Nici Diana Gagiu, membră în colectivul de conducere al detașamentului, nu și-a găsit timp iar în ceea ce o privește pe Feti Mariana — de ce să nu i-o spunem? — ea e în colectivul de conducere al unității și n-a putut să „muncească” și în detașament... Probabil fetele s-au gîndit așa: „Noi am fost alese să stăm la masa prezidiului, să avem două-trei trese pe mînecă, să fim cineva.” Și uite așa, din lipsă de timp sau de ambiția propriei victorii a unora sau altora, clasa a VI-a A s-a trezit cu cîțiva boboci rătăciți, pionieri rămași corigenți pe acest trimestru.

Dar ceea ce a fost — a fost! Important e ca acum, pe al doilea trimestru, detașamentul să ia măsuri din timp, să facă în fel și chip, astfel încît cei astăzi corigenți să vrea să învețe la timp...

Ștefan ZAIDES

LA SĂNIUȘ — Foto: Gr. PREPELIȚĂ

Povestea unor haine fără moarte

Mare necaz avea Virgil cu hainele și cu ghetele sale... Închipuiți-vă, de-abia se dădea bietul băiat de trei-patru sute de ori pe ghețuș și, gata, i se rupeau pingelele! Nu apuca să arunce șapca în cuier la țintă nici pentru a suta oară că o și bofea ca o pungă veche! Iar cu pantalonii, era o adevărată nenorocire! Mai mult de două sute de ori nu putea luneca pe balustrada scării că se și zdrențuiau.

Amărît, Virgil se hotărî să pună piciorul în prag. Se duse la cizmar, la croitor și la maistrul pălărier:

— Nu puteți să-mi faceți niște haine și o pereche de ghete care să nu se rupă niciodată?

Cizmarul, croitorul și maistrul pălărier căzură pe gînduri. Pricepînd tîrîșenia lui Virgil, rostiră în cor:

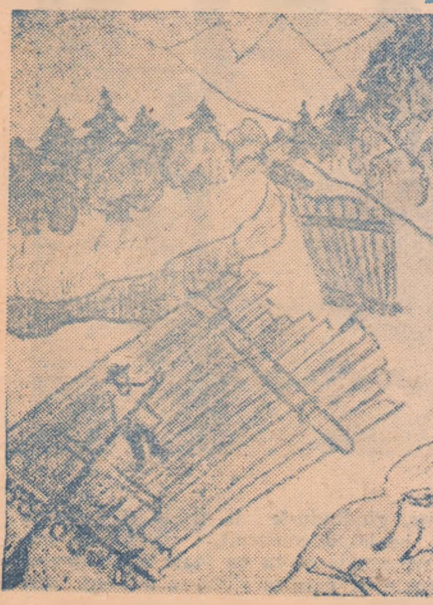
— Doar un singur om de pe lume ar putea — și acela ești chiar tu. Caută ciocan și cuie, ac și ață, un fier de călcat. Repară-ți straiele și, pe cuvîntul nostru, ele vor deveni nemuritoare!

Uimit de puterea pe care nu și-o bănuise pînă atunci, Virgil dădu fuga acasă și urmă întocmai sfaturile meșteșugarilor. Își repară ghetele cu prețul cîtorva vînătăi strașnice căpătate de la ciocan pe degete. Își cusu pantalonii, înțepîndu-se dureros de nenumărate ori. Își călcă șapca, arzîndu-și palmele cu fierul încins. La urma urmelor, se îmbrăcă și ieși fanțoș afară. Primul gînd îi fu acela de a se da pe ghețuș. Dar își aminti de vînătăile căpătate la reparatul ghetelor și renunță. Cînd se repezi în recreație să lunece pe balustrada scării, simți în degete înțepăturile acului de cusut și se hotărî să coboare pe trepte. Iar în clipa cînd se pregătí să arunce șapca în cuier la țintă, își aminti de arsuri și puse șapca binișor la locul ei.

...A trecut multă vreme de la această întîmplare. Hainele și ghetele lui Virgil sînt și astăzi foarte bune și poate că le-ar mai purta dacă între timp nu i-ar fi rămas prea mici.

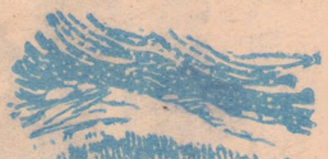
AL. Ovidiu ZOTTA

DIN CREAȚIILE CITITORILOR NOȘTRI

PLUTAȘ — Mihai BALANESCU cl. a IV-a com. Dornișoara V. Dornei

Iarna

Dinspre patru zări,
Cu podoabe fine,
Troienind cărări,
Albă, iarna vine.

Șuieratu-și poartă
Peste văi, coline;
In pădurea moartă,
Rece iarna vine.

Jozeta LIZOROVICI
cl. a V-a
Școala medie mixtă nr. 11
București

A căzut un fulg de nea

A căzut un fulg de nea,
Apoi altul, alt fulg, alt,
Din al cerului înalt
A căzut pe fața mea.

O, ce viață scurtă are...
O clipită două, — apoi
Fulgul gingaș ca o floare
Prefăcut e-n picuri moi.

Eugen CHIROVICI
cl. a V-a
Școala medie nr. 1
Făgăraș

CAP DE FATA — Greta ROTMAN cl. a IV-a Piatra Neamț

FILE DE CALENDAR

NOIEMBRIE 28

„Friedrich Engels a fost, după Karl Marx. cel mai de seamă savant și dascăl al muncitorimii din întreaga lume", a scris Lenin. Intr-adevăr, alături de Marx. cu care era prieten. Engels a arătat maselor că socialismul nu este numai un vis și că el poate fi înfăptuit. In lucrările lor. Marx și Engels au demascat strîmbătatea și au prevestit sfîrșitul inevitabil al orînduirii capitaliste. Ei au înfățișat proletariatului, în chip științific, drumul către împlinirea țelurilor sale. Muncitorii de pretutindeni păstrează vie amintirea lui Friedrich Engels, de la a cărui naștere se împlinesc 136 de ani.

NOIEMBRIE 29

S-au scurs 15 ani de la ziua mohorîtă și înghețată cînd în micul sat Petrișcevo, partizana Tanea a fost spînzurată de fasciști. Mulți călăi căzuseră răpuși de mîinile tinere dar oțelite de dorul răzbunării ale Taniei. Multe depozite și instalații ale ocupanților săriseră în aer, incendiate de ea Soldații hitleriști, care tremurau la auzul cuvîntului „partizan", au rămas uimiți cînd s-au văzut în fața unei fete de 18 ani. Au schingiuit-o sălbatic, au purtat-o desculță prin ger. Ultimul ei mesaj în clipa morții a fost un îndemn la luptă și un cuvînt de ură și dispreț pentru cotropitorii pămîntului sovietic.

...Partizana Tanea era Zoia Kosmodemianskaia, eroină a Uniunii Sovietice, pildă înălțătoare de jertfă, curaj și dragoste de patrie.

NOIEMBRIE 29

Intreg poporul albanez trăiește la 29 noiembrie o sărbătoare scumpă: cea de a 12-a aniversare a eliberării Albaniei de sub jugul fascist. In cei 12 ani scurși de la eliberare, muncitorii și țăranii albanezi, în frunte cu partidul lor, au izbutit să-și transforme patria dintr-o țară înapoiată într-una înfloritoare, cu un nivel economic și cultural ridicat.

★

Tot în această zi se împlinesc 13 ani de la proclamarea Republicii Populare Federative Iugoslave. Este o zi măreață pentru popoarele frățești ale Iugoslaviei, care și-au pus eforturile în slujba păcii și a întăririi prieteniei între popoare.

Insemnări din Maramureș (IV)

La Vad

Dintre toate obiectele cite se predau în școală, copiii din Vad iubesc cel mai mult științele naturii.

Mulți socotesc că dragostea lor față de acest obiect e firească. Trăind în sat, copiii sînt veșnic în mijlocul naturii, îi ajută pe părinți la munca cîmpului, la îngrijirea animalelor. Și totuși nu e chiar așa. A fost o vreme cînd nici aici științele naturii nu precumpăneau cu nimic față de celelalte obiecte. Pe atunci, tovarășul profesor venea în clasă și cu ajutorul tablourilor și al însemnărilor pe tablă încerca să trezească la copii dragostea pentru botanică și zoologie.

Odată a venit în clasă cu cîțiva cartofi și cu un cuțit.

— Cartoful, copii — începu el — e o plantă interesantă. Se înmulțește în fel și chip. Punem numai ochiuri — se înmulțește. Tăiem cartoful, tot se înmulțește. Punem butași și aceștia, în scurtă vreme, prind rădăcină. Oricum l-am pune, tot se înmulțește.

— Să vedem, să vedem! — se pronunțară copiii.

Și cei cîțiva cartofi, tăiați în fel și chip, au fost puși în grădina școlii.

Așa a început organizarea lotului școlar. La început s-a urmărit numai creșterea plantelor în diferite condiții de sol. Apoi au început experiențele. Și experiențele acestea i-au furat cu totul pe copii. Iată numai una din ele: copiii au observat că perii nu dau rod în fiecare an. Poate că din pricina frigului. In schimb gutuii rodesc pe ruptele.

— Mata, gutuiule — i-au zis ei pomului respectiv — va trebui să faci puțină educație părului...

Și în grădina școlii au început să-l pregătească pe gutui pentru marea lui misiune de „pedagog". Pe o mlădiță tînără de gutui au altoit o mlădiță de păr. Altoiul s-a prins de minune și a trecut prin iarnă nepăsător.

— Așa, gutuiule, așa! Te pricepi la educație. Mai rămîne să te vedem la rod!

Pînă atunci mai e încă vreme!...

Tot de aici, de la lotul școlar, a pornit și ideea creierii unui colț viu. Din sticlă au fost confecționate terarii, acvarii, din sîrmă— cuști. Apoi au fost aduși locatari. Din Iza, pești pentru acvarii, din locuri mlăștinoase — tritoni, salamandre. Vreme de mai multe luni—cît timp durează anul școlar — locatarii colțului viu sînt „subiecte de observație". Urmăriți îndeaproape, hrăniți în fel și chip, ei trebuie să dovedească copiilor din Vad cum e cu influența mediului înconjurător.

Dar vin lunile de vară și odată cu copiii pornesc în vacanță și locatarii colțului viu. Așa e aici obiceiul. S-a împlinit anul școlar? Locatarii colțului viu și-au făcut datoria? Sînt liberi să trăiască cum vor. La toamnă, alții le vor lua locul

Colțul viu și lotul școlar! Iată cele două porți prin care științele naturii și-au deschis drum sigur spre inima copiilor din Vad.

★

De obicei cu o morală, cu o învățătură se încheie numai fabulele. Aș vrea să calc această regulă și să arăt cititorului cea mai de seamă învățătură căpătată de copiii din Vad în munca lor pe lotul școlar și la colțul viu. Dacă vrei ca o știință să-ți rămînă la inimă, n-o învăța numai din carte. Fă experiențe, cercetează și, atunci, acea știință îți va dezvălui cu dărnicie toate comorile ei!

Vasile BIRGAOANU

Copiii cantonierului

De la cantonul 21 sînt 6 kilometri și jumătate pînă la Biled și 3 kilometri pînă la Becicherec

Călătoream cu mașina S.M.T.-ului Biled, de la Timișoara spre sediul stațiunii. De o parte și cealaltă a șoselei se întindea pămîntul negru și neted al Banatului Tractoarele puternice duduiau pe ogoare, răscolind țarîna. Un cîrd de păsărele spintecau cerul, pornind marea călătorie spre sud

Treceam prin satul Becicherec. La ieșirea din sat, văd că șoferul oprește mașina. De undeva fără să bag de seamă, răsare o fetiță de vreo zece ani, ținînd de mînă un băiețel mai mic decît ea, pe semne frățiorul

— Hai, veniți repede, le strigă șoferul

Copilașii fug spre mașină și urcă în cabină Pornim. De la Becicherec, șoseaua e însoțită de șinele lucitoare ale căii ferate Timișoara-Cenad. In dreptul cantonului ce poartă un „21" uriaș șoferul stopează. Copiii coboară și fetița spune:

— Mulțumesc, nene, să vii și mîine.

După ce pornim, întreb șoferul:

— Ce-i cu copiii ăștia?

— Sînt ai cantonierului. Săracii de ei, străbat în fiecare zi drumul lung pînă la Becicherec, să ajungă la școală. Dacă nu i-am mai ajuta noi, poate ar sta acasă și ar rămîne analfabeți.

La întoarcere m-am oprit oleacă la cantonul „21". „Dacă nu i-am ajuta noi, poate ar rămîne analfabeți", îmi răsunau în urechi vorbele șoferului. La canton am găsit-o pe soția cantonierului, Maria Iliescu, și pe Petria și Lazăr, copiii pe care îi luasem din capătul Becicherecului și care-și pregăteau acum lecțiile pentru a doua zi. Am stat un pic la taifas cu soția cantonierului.

— Petria e în clasa a III-a, are 10 anișori — spunea ea. Mi-a fost tare milă de ea cînd am trimis-o acum trei ani la școală. Să bați vara și iarna atîta drum e greu pentru un copil. Dar am trimis-o. Știți, am fost și eu în situația lor, pe mine însă părinții nu m-au lăsat. Am rămas neștiutoare de carte și doar în anii ăștia am făcut un curs de alfabetizare. Atunci mi-am dat seama că, o fi cum o fi, dar copiii mei trebuie să învețe. De anul acesta a început să învețe la școală și Lazăr, el are 7 ani și-i într-a I-a. Iar la anul vor fi trei, va merge cu ei și Nicolaie mezinul.

Imi mai povesti soția cantonierului că oamenii dimprejur o ajută mult să-și trimită copiii la școală.

— Mai în toate diminețile se oprește o mașină de la S.M.T., șoferul bate în geam și strigă: „Hai, Petria și tu, Lazăr, leneșule, haideți la școală". Alteori îi ia cîte un sătean cu căruța. Copiii mei, să știți, n-au nici o absență!

E înduioșătoare dragostea copiilor cantonierului pentru învățătură. Cu piciorușele lor bat uneori drumul lung pe vînt, ploaie, arșiță și ger, să ajungă la școală. Dar e și mai înduioșătoare dragostea acelor oameni anonimi — șoferii de la S.M.T., țărani din cele două sate — care au grijă ca puștimea cantonierului să ajungă la școală, nu care cumva să fie în partea locului sămînță de analfabet.

De la cantonul „21" sînt 6 kilometri și jumătate pînă la Biled și 3 kilometri pînă la Becicherec...

Gh. CRISTIAN

★

„Doctorii" de la I.M.D.

In viața ta școlărească, aspectul ți-a devenit familiar: aproape la toate orele de botanică, zoologie sau fizică, tovarășul profesor vine cu brațele încărcate de material demonstrativ. Planșe, mulaje, aparate, cîte și mai cîte lucruri care te ajută nespus de mult la înțelegerea lecției. Dar ți-ai pus vreodată întrebarea: cine făurește materialul acesta atît de divers, datorită căruia tu înveți mai lesne? Dacă da, atunci te vom ajuta să afli, poftindu-te cu noi în vizită la „Intreprinderea de material didactic" din București. E o fabrică la fel ca toate, cu secții multe, cu zgomot, cu clocănit. Dar înfățișarea produselor e atît de variată, de neobișnuită, că te uluiește. Ai să vezi aici construindu-se un aparat simplu dar ingenios pentru demonstrarea fracțiilor ordinare și o să afli că e invenția unui tovarăș învățător din Ploiești, Mihai Ionescu. Ai să vezi un aparat de gimnastică pentru preșcolari, inventat de un medic. Ai să vezi... Dar mai bine să mergem metodic prin cîteva secții. Iată „Sticlăria". Aici se produc, printre altele, recipientele și țevile gingașe de sticlă, necesare la experiențele de chimie. Voi le spargeți lesne. Dar cu cîtă trudă și migală se fac! Și mai mult decît atît: cu artă. E deajuns să-l privești pe tovarășul Nicolaie Chiru cum, la flacăra de oxigen, modelează un biet tubușor de sticlă dîndu-i formele cele mai delicate și fantastice, ca să capeți un respect neasemuit pentru neînsemnatele retorte și alambicuri... Alături, la atelierul electric, se lucrează transformatori, galvanometre, electromagneți, motorașe în miniatură. In altă încăpere, tovarășele Victoria Crîngaș și Jana Pop prind cu sîrme fine oscioare de pește sau iepuri, reconstituindu-le scheletele.

Dar, fără îndoială, secția cea mai interesantă e cea de mulaje. In clipa de față se lucrează aici material pentru orele voastre de anatomie. Adică busturi omenești de gips, cu toate organele lor. Modelul îl face sculptorul întreprinderii, tovarășul Iliescu. După model se execută matrițele, apoi procedeul e simplu: turnarea în gips. Și totuși, rămîi nițel intimidat și surprins. Ai impresia că te afli într-o mare instituție de cercetări medicale. In mîinile fiecărui „doctor" de aici vezi cîte un creier, cîte o inimă, cîte o splină... Cu deosebire că toate acestea sînt de gips și sînt fabricate de înșiși „doctorii" noștri. Iată-l, de pildă, pe tovarășul Ion Utale, care toarnă în matrițe inimi. Le alcătuiește cu o îndemînare și iuțeală rare. Cîte o fi făcînd pe zi? Și uite, deși știe bine că sînt neînsuflețite, că nu-s altceva decît figurine de ipsos, umblă cu ele atît de atent, de îngrijorat...

Ce să-i faci, e organul cel mai delicat și mai pretențios al complicatului organism omenesc...

Poate, gîndindu-te la truda și migala celor ce le-au construit, la fel de grijuliu vei umbla și tu cu toate acele lucruri din școala ta, care te ajută să înțelegi mai bine lecțiile.

Vasile MANUCEANU

La marginea orașului

La marginea orașului Piatra-Neamț, se află două școli uriașe de piatră. De-acolo, profesorii se-ntorc mai tîrziu ca deobicei acasă și, cîteodată, mîhniți. De cele mai multe ori îi vezi în grup, discutînd foarte aprins pînă ajung în oraș.

Ce se petrece oare la școlile din marginea orașului? Acolo au fost aduși anul acesta elevii de la Casele de copii din Roman și Onești. Sînt copii născuți în zilele aspre ale războiului. Unii au rămas de mici fără mamă ori fără tată. Alții și-au pierdut amîndoi părinții.

Lipsiți de mîngîierea unui cămin, acești copii au apucat fără voia lor drumuri greșite. Au cerșit, au hoinărit, au furat...

După război, patria i-a adunat de prin pivnițele și șoproanele unde locuiau și i-a mîngîiat părintește. Unii au răspuns mîngîierii cu zîmbet, alții cu neîncredere.

Au trecut cîțiva ani de cînd ei sînt sub supravegherea educatorilor. Se pare totuși că acolo, la Casa de copii din Roman, nu s-a pus destul suflet pentru aducerea lor pe calea cea bună. Unii din copiii veniți de acolo se arată încă foarte îndărătnici.

Tînăra Dumitreasa Adriana, instructoarea de pionieri, se numără printre acei care, încă de la începutul anului, s-au străduit să se apropie de sufletul acestor copii. Intr-a V-a B, l-a cunoscut pe Ion Ion.

— De unde ești tu? — l-a întrebat ea.

— Sînt șmecher din București!... a sunat obraznic răspunsul.

— Ai părinți?

— Numai mamă am.

— Vrei să fim prieteni? — a mai încercat ea.

— De ce să fim? — se burzului băiatul.

Instructoarea i-a întins mîna. Surprins, Ion Ion a întins-o și el pe a sa și a ținut să facă o precizare:

— Sînt cam zăpăcit dar pot să fiu și băiat bun.

Acest băiat are multă influență în rîndul colegilor săi. Fiind încă la Casa de copii din Roman, el a organizat bande de fugari. Au fugit, au hoinărit dar la urmă tot el le-a spus să se întoarcă...

— Dacă se va îndrepta Ion Ion, ne va fi de mult folos — și-au spus educatorii. El e îndrăgit de un grup mărișor de copii și aceștia îl vor urma.

Ion Ion a fost surprins de încrederea arătată de instructoare. I-a promis de cîteva ori că nu va mai fi obraznic cu profesorii, că va învăța. De tot atîtea ori și-a călcat promisiunea.

De aceea educatorii mai au mult de muncit ca să-l îndrepte pe Ion Ion. Nu i s-au șters din minte zilele cînd era lăsat de capul lui. Avea o libertate tristă; putea să scotocească în voie în gunoaiele din piața Filantropiei, să doarmă sub tarabele pieții, era liber să flămînzească.

Aici, la casa de copii, are de toate: îmbrăcăminte, hrană și profesori la dispoziție.

Copleșit, Ion Ion spune:

— Chiar la toate orele trebuie să luăm parte? Noi nu sîntem obișnuiți cu învățătura. Să ne mai lăsați în pace. Dați-ne mîncare, îmbrăcăminte și încolo nu mai avem nevoie de nimic.

Spui tu așa, Ion Ion, dar și statul spune:

— Din Ion Ion trebuie să scoatem un om. Îi dăm hrană, totul îi cerem în schimb să învețe. Nu vrea să fie doctor sau inginer? Nu-i nimic. Se va face un tîmplar sau un strungar bun. Dar și pentru asta trebuie să învețe. Să termine școala elementară.

Ion Ion vrea să se facă meseriaș dar nici atelierul de mecanică din școală nici cel de tîmplărie nu-l interesează. In clasă provoacă dezordine. Se plimbă, se uită pe pereți, vorbește obraznic. Am uitat să vă spun că în clasa a V-a B mai sînt și elevi din localitate, care nu fac parte din casa de copii. Ei învață și se străduiesc să-i atragă de partea lor pe cei care cred că sînt cazuri „speciale". Ion Ion se ferește de prietenia lor. Veți întreba: „De ce nu este trimis la o școală de corecție?"

— A, da, asta s-ar putea foarte ușor — v-ar răspunde educatorii. Dar sîntem datori să încercăm totul pentru îndreptarea lui.

Cîțiva băieți s-au rupt de grupul lui Ion Ion. Andrieș a prins drag de carte și e atent la lecții. Mărmureanu nu-l mai urmează cînd chiulește de la ore. Va trece oare Ion Ion de partea celor buni? Aceasta depinde în primul rînd de el. Inteligent este. S-a dovedit că atunci cînd vrea, prinde lecțiile cu ușurință. Sănătos este. Atunci?

★

Aș vrea să nu fie departe seara cînd, întorcîndu-se de la școala din marginea orașului, instructoarea, directorul și unul dintre educatori să vorbească despre tine. Dar nu cu mîhnire, ci ochii să le strălucească de bucurie. Să vorbească despre îndreptarea ta, plini de încredere. Ce zici, Ion Ion? Aceasta depinde în primul rînd de tine, nu-i așa?

Elena DRAGOȘ

Mîini îndemînatice

Pionierii de la cercul de legătorie al Școlii nr. 13 din Sibiu sînt foarte ocupați. Ei leagă cărțile școlarilor din clasa a I-a.

...Totul e bine cînd se sfîrșește cu bine

Curtea Școlii nr. 1 din Curtea de Argeș e aproape plină. Cei mici aleargă, rîd, se bucură de revedere.

Cei de-a VII-a ar vrea să-și cunoască colegele dar nu știu cum. Ei, dar iată că se îndreaptă către ei o fată. Vine sărind cînd pe un picior, cînd pe altul. Se oprește lîngă grupul băieților și fără un pic de sfială, le vorbește îndrăzneață:

— Mă numesc Gabi Ionescu... Sînt colegă cu voi!

Băieții se cum sfiesc și, ca să scape din încurcătură, îl împing în față pe Ionescu al lor.

— Avem și noi un Ionescu. Iată-l!

— Dacă te cheamă tot Ionescu, hai să fim... „frați". Vrei?

Gabriela nu mai așteaptă răspunsul și-l tîrăște pe Ionescu spre grupul fetelor.

— Vă prezint pe colegul Ionescu, „fratele" meu!...

După el au venit și ceilalți băieți și astfel au făcut cunoștință cu fetele.

Credeți însă că tot așa de repede s-au și împrietenit? Deloc. In clasă, fetele s-au așezat într-un rînd de bănci, băieții în celălalt.

Intr-o zi, cînd pe Bălărie Constantin tocmai tăbărîseră cîteva fete cu gura, a intrat tovarășa instructoare. Făcîndu-se că nu observă cearta, a cerut părerea clasei:

— N-ar fi bine să pregătiți voi o piesă pentru adunarea de alegeri a unității?

— Ba da, ar fi chiar foarte bine, au răspuns cîțiva. Dar care anume dintre noi: băieții sau... fetele?!

In piesă însă trebuiau să joace și fete și băieți. Fetele se cam codeau, se rușinau, pînă la urmă însă, mai cu „vreau", mai cu „nu vreau", au reușit s-o pregătească.

Iată-i acum pe scenă în sala adunării. Toți urmăresc desfășurarea piesei „Totul e bine cînd se sfîrșește cu bine".

...La Nina, care-și serbează ziua onomastică, sosesc Liza și Catia, prietenele ei. Iată-l și pe Șura, fratele Ninei, care a uitat cu totul de ziua ei. Nina vrea să scape de el și-l trimite la cinematograf. Șura însă observă că se pregătește ceva, se ascunde și-i cheamă pe băieți. Aceștia vin, o felicită pe Nina, îi dau flori, se așază la masă...

In sală răsună aplauze. Piesa a plăcut foarte mult tuturor.

...11 noiembrie. Gabi Chiriac împlinește 13 ani. Stă lîngă fereastră privind strada și se gîndește: vor veni oare și băieții? Se aud bătăi în ușă. Tresare și se duce să deschidă. Intră zgomotos fetele, o sărută, o felicită. Îi dau cadourile. Printre ele nici un băiat. După cîteva clipe, însă, Sanda se ridică și se duce la ușă.

— La mulți ani! răsunară în cor vocile băieților.

Toți îi dăruiesc cărți, prăjituri... Apoi se așază în jurul mesei, se veselesc și joacă șah.

— Măi, parcă am fi în piesă, — le spune Doru. Toți rîd cu poftă iar Gabi Chiriac le face fetelor cu ochiul. Sanda îi răspunde cu înțeles:

— Totul e bine cînd se sfîrșește cu bine..

Lucreția RANGA

Fiii Scafandrului

POVESTIRE ÎN IMAGINI — TEXT: A. WEISS — DESENE: IULIAN-MĂLIN

Cap. IX. — DOUA ZILE RODNICE

(Va urma)

REZUMATUL CAP. PRECEDENT

Matahala care-i speriase pe copii era în realitate un scafandru. In urma lui apăru un al doilea, un al treilea... In total — cinci. Copiii îi urmăriră și-i văzură cufundîndu-se în mare.

Mergînd înapoi, pe drumul pe care veniseră scafandrii, Petre și Ducu avură surpriza să ajungă la depozitul de pește al lui Berca și să-l găsească pe Milonov, care tocmai părăsea magazia.

Petre pornește pe urma lui și-l surprinde mînuind aparatul de telegrafiat, despre care vă amintiți că dispăruse mai demult de pe platou. In timp ce-l spiona pe Milonov, Petre este înhățat de un necunoscut...

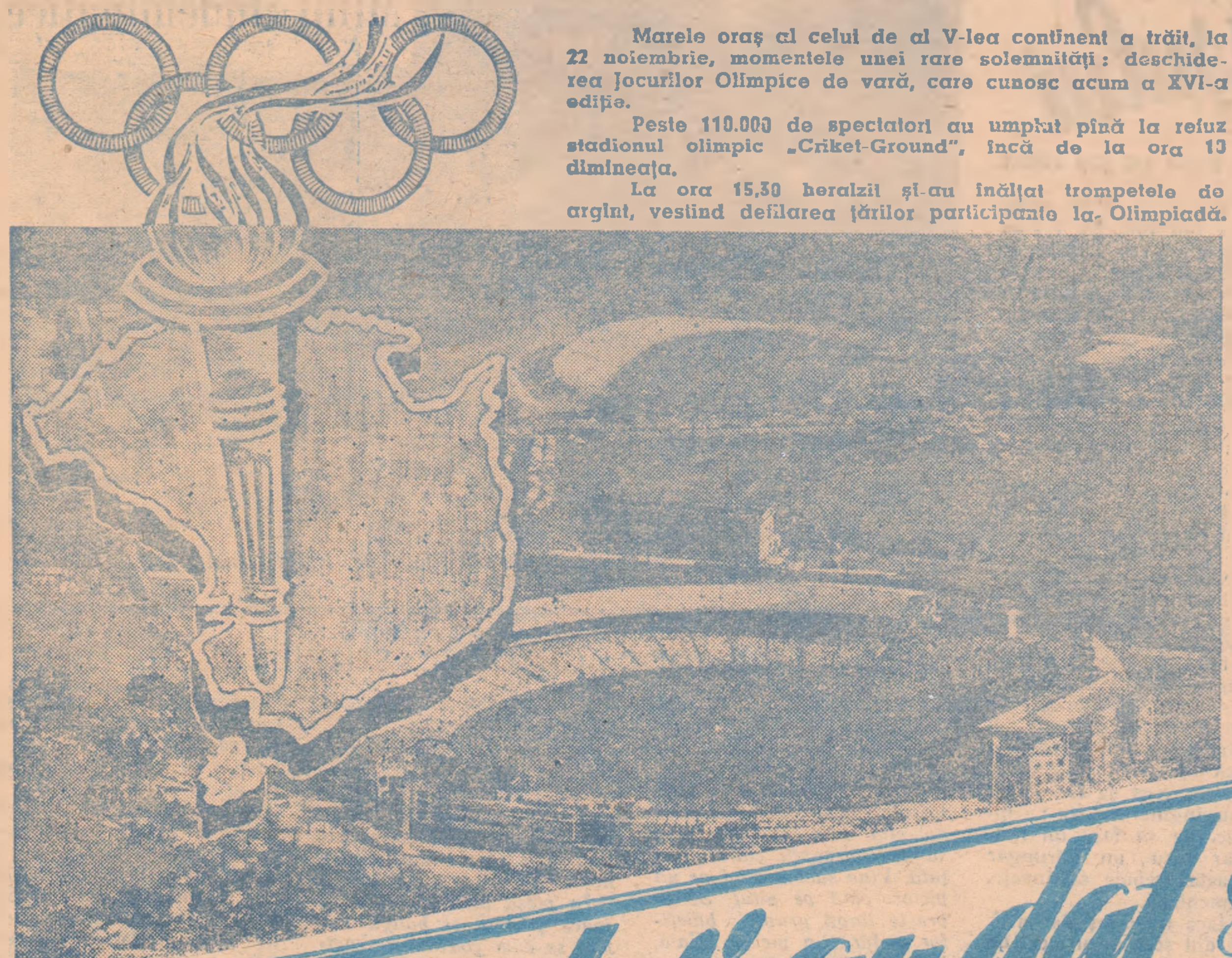

Marele oraş al celui de al V-lea continent a trăit, la 22 noiembrie, momentele unei rare solemnităţi: deschiderea Jocurilor Olimpice de vară, care cunosc acum a XVI-a ediţie.

Peste 110.000 de spectatori au umplut pînă la refuz stadionul olimpic „Criket-Ground", încă de la ora 10 dimineaţa.

La ora 15,30 heralzii şi-au înălţat trompetele de argint, vestind defilarea ţărilor participante la Olimpiadă.

Pe stadion pătrunde prima, după tradiţie, delegaţia Greciei, care este viu aplaudată. Steagul ţării unde s-au născut olimpiadele este purtat de atletul George Rubanis.

Spectatorii, în picioare, aclamă delegaţiile celor 67 de ţări care defilează în ordinea alfabetului englez.

Costumele multicolore, ţinuta impecabilă şi voioşia sportivilor din întreaga lume stîrnesc aplauze puternice.

Cînd delegaţia sportivilor noştri defilează prin faţa tribunelor, Iolanda Balaş este îndelung aclamată.

Delegaţia sportivilor sovietici impresionează prin eleganţă şi ţinută.

Defilarea se încheie cu echipa Australiei, ţara organizatoare a Jocurilor Olimpice.

Preşedintele Comitetului Olimpic de organizare, Wilfred Kent, salută pe participanţi, iar la ora 16,33 ducele de Edinburgh declară Jocurile deschise.

Steagul olimpic se înalţă pe catarg şi 5000 de porumbei îşi iau zborul din tribune. Apoi, 21 de salve de tun vestesc sosirea flăcării olimpice. Ron Clark, ultimul purtător al flăcării, o aşează pe soclul de bronz, unde va arde timp de 17 zile. Un cor de 1.200 de persoane cîntă imnul olimpic, după care sportivul australian John Landy rosteşte jurămîntul olimpic, în numele tuturor participanţilor.

Fanfarele intonează imnul australian şi, după cîteva clipe, în sunetele unui marş vesel, cei peste 4500 sportivi părăsesc stadionul în nesfîrşitele aplauze ale spectatorilor.

A XVI-a ediţie a Jocurilor Olimpice de vară a început!

Heralzii au dat semnalul

Ştiri olimpice

Atletul sovietic Vladimir Kuţ a cîştigat proba de 10.000 m plat într-o luptă emoţionantă cu englezul Pirie. După ce acesta s-a ţinut cea mai mare parte a traseului aproape de el, înainte de kilometrul 9 a început să dea semne de oboseală. Vladimir Kuţ, care şi-a dozat mai bine efortul, a profitat de oboseala adversarului şi a lansat un atac decisiv, lăsîndu-l pe englez la distanţă. Kuţ este aşa dar campion olimpic la proba de 10.000 m plat.

★

Negrul C. Dumas (S.U.A.), în vîrstă de 19 ani, a fost declarat campion olimpic la săritura în înălţime. El a doborît vechiul record olimpic (2,04 m — W. Davis) sărind 2,12 m!

★

Campioana olimpică la aruncarea discului este cehoslovaca Olga Fikotova. Ea a aruncat discul la 53,69 m întrecîndu-şi cu 1,85 m cel mai bun rezultat al său.

★

Cornel Vena a adus o frumoasă victorie Republicii Populare Romîne cucerind proba de spadă din cadrul pentatlonului modern.

In această probă, care cere multă iscusinţă şi rezistenţă, Cornel Vena a reuşit să lase cu mult în urmă renumiţi specialişti, obţinînd 1111,12 puncte. In clasamentul pe echipe (la spadă pentatlon) R.P.R. a ocupat locul II.

★

La proba de 100 m plat, medalia olimpică de aur a cîştigat-o americanul Morrow, care a realizat timpul de 10,5 secunde.

★

La săritura în lungime, titlul olimpic a revenit americanului Gregory Bell. El a sărit 7,83 m.

★

In aceste zile ale Olimpiadei s-au disputat şi primele meciuri de fotbal. In primul joc, echipa U.R.S.S. a învins echipa Germaniei cu 2—1.

★

Proba de floretă, masculin, a fost cîştigată de echipa Italiei, care a devenit astfel campioană olimpică.

★

La hochei pe iarbă, echipa Noii Zeelande, mare favorită a probei, a fost învinsă, spre surpriza tuturor, cu 5—4 de către echipa Germaniei.

★

Meciul de baschet Franţa-U.R.S.S. s-a terminat cu rezultatul de 76—67 (24—18) în favoarea Franţei.

Succes, dragi prieteni!

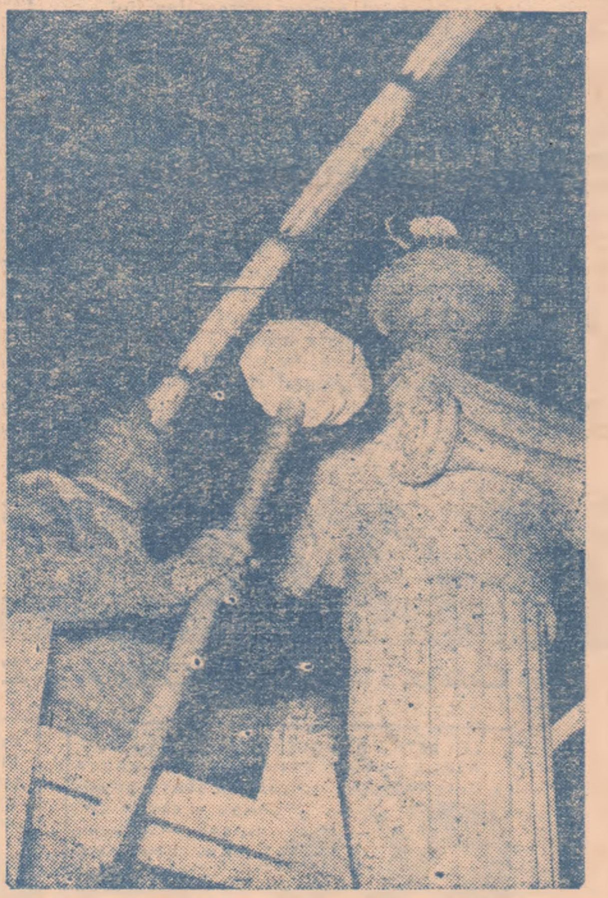
Joi 22 noiembrie, în jurul orei 20, peste 5000 de spectatori au asistat, în sala sporturilor „Floreasca" din Bucureşti, la aprinderea flăcării olimpice în ţara noastră.

După o scurtă cuvîntare, răsună imnul olimpic. Pe catarg se ridică, fîlfîind, steagul alb cu cele cinci cercuri.

Apoi, un moment impresionant: maestrul emerit al sportului Dinu Cristea se apropie de coloana albă lucrată în stil ionic şi aprinde, în vîrful ei, flacăra care va arde necontenit timp de 17 zile.

In aceste clipe gîndurile milioanelor de cetăţeni ai Republicii Populare Romîne se îndreaptă către cei plecaţi la Melbourne să cucerească gloria sportivă pentru patria noastră.

Succes, dragi prieteni! Cît mai multe victorii pentru culorile roşu, galben, albastru...

Speranţele noastre

● In 1952, cînd pe marele stadion din capitala Finlandei se disputau probele atletice din cadrul Jocurilor Olimpice, în ţara noastră, o tînără atletă în vîrstă de 16 ani se lupta din răsputeri pentru cîştigarea fiecărui centimetru în plus, la săritura în înălţime...

De atunci au trecut 4 ani. În tot acest timp, Iolanda Balaş — fiindcă despre ea e vorba — s-a antrenat mereu, studiind posibilitatea de a cuceri noi centimetri. Şi a reuşit din plin acest lucru. De la 1,53 m cît era recordul nostru naţional, a ridicat ştacheta, centimetru cu centimetru, pînă la 1,75 m — nou record mondial!...

Zilele acestea, Iolanda va participa la prima sa olimpiadă, încercînd să termine victorioasă lupta deosebit de grea cu cele mai bune săritoare din lume. Va reuşi oare să facă drapelul patriei noastre să fluture pe cel mai înalt catarg, consfinţind cîştigarea titlului suprem? Credem că da!

De aceeaşi părere este şi D. J. Tyler (Anglia) — una din specialistele acestei probe: „Sînt sigură că romînca va cîştiga titlul olimpic, că după ea se va clasa Th. Hopkins, iar locul III va reveni sovieticei Ballod sau sportivei americane Mc. Danniel".

● La probele de canoe, tînărul nostru reprezentant Simion Ismailciuc are şanse mari de a urca pe cea mai înaltă treaptă a podiumului învingătorilor. El practică acest sport numai de 3 ani. Insă, datorită voinţei de a învinge, a obţinut o serie de rezultate frumoase: a cîştigat toate probele de „simplu" din ţară; locul I la 1000 şi 10.000 m. în toate probele de „simplu" în întîlnirea cu canoiştii din R.D. Germană; locul I la „viteză" în întîlnirea R.P.R.-R.P.U.; locul I în proba de „simplu-viteză" la Festivalul de la Varşovia; a cîştigat probele de 1000 şi 10.000 m. precum şi proba de „dublu" (cu D. Alexe) în concursul internaţional de la Grünau.

Cîte ceva despre Australia

Desigur mulţi dintre voi, mai cu seamă acum, cu prilejul Olimpiadei, sînt dornici să afle cît mai multe lucruri despre Australia. Din aceste „multe", noi vă vom spune astăzi doar cîteva, atît cît ne îngăduie spaţiul...

Primul european care a păşit pe pămîntul Australiei a fost exploratorul englez Cook. Asta se întîmpla pe la sfîrşitul secolului XVIII, vreme din care a început colonizarea europeană. De fapt, primii colonişti au fost deţinuţi (cei mai mulţi politici), pe care justiţia engleză îi deporta în Australia. Ofiţerii şi soldaţii însărcinaţi cu paza lor au acaparat prin forţă pămînturile băştinaşilor, devenind moşieri. Ei întrebuinţau mîna de lucru gratuită a condamnaţilor. Băştinaşii au fost asupriţi cu sălbăticie şi exterminaţi. Aşa se face că azi dintr-un milion au mai rămas 40.000. Ei sînt izolaţi departe, în inima ţării, unde trăiesc în mizerie, lipsiţi de orice urmă de civilizaţie.

Australia, al cincilea continent al lumii, are o suprafaţă de 7.704.000 km² şi o populaţie de 9.000.000 locuitori, populaţie din care 80% e concentrată în regiunile de coastă. Aceasta pentru că interiorul continentului e în mare parte un pustiu, unde plouă la 5—6 ani o dată. Intre Australia şi Asia se întinde giganticul arhipelag al insulelor indoneziene, mărturie a vechii legături teritoriale dintre cele două pămînturi. Datorită cataclismului care a rupt-o de Asia, Australia a rămas multă vreme într-o izolare care a îngăduit să reziste pînă azi multor specii vechi şi curioase de animale, ca, de pildă, peşti zburători, mamifere care fac ouă şi alăptează, şopîrle uriaşe etc. Bogăţiile mai însemnate ale Australiei sînt cerealele şi vitele (126.000.000 oi şi 15.000.000 vite!) Subsolul conţine din belşug zăcăminte de aur, cărbuni şi fier, care nu sînt însă suficient exploatate. Oraşele ei cele mai importante sînt Melbourne, gazda actualei Olimpiade şi Sidney, port însemnat şi centru industrial.

Datorită bogăţiei de vite s-a dezvoltat în Australia o puternică industrie a lînei. Există de asemeni o industrie metalurgică. In fabrici lucrează peste 2 milioane de muncitori, al căror nivel de viaţă e foarte scăzut.

Muncitorimea australiană are o tradiţie veche şi glorioasă în lupta ei pentru drepturi. De-a lungul anilor, ea a întreprins multe acţiuni şi greve împotriva exploatării, împotriva pregătirilor de război. Oamenii aceştia simpli au primit cu multă căldură pe reprezentanţii sportului din ţările socialiste şi le-au dat emoţionante dovezi de simpatie.

Valeriu MAGURA

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii, tel. 7.61.00 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100. 114, Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.